

A nyugati kamuvalóság-show végkifejlete

2018 július 03. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A természet visszatér, ha vasvillával ?zöd is el

Napjaink tömegemberét folyamatosan üzenetekkel bombázza a tömegmédiá. Ez a médiatikus információáradat fokozatosan olyan szubjektív képzetet (a szó szoros értelmében vett kényszerképzetet) kelt benne a valóságról, amely valóságosabbnak t?nik neki, mint maga a tényleges (objektív) valóság. „A valóság átértelmezésében meghatározó szerepet játszik a virtualitás fogalma: virtualitás az, ami nem a valóság, de olyan, »mintha« az lenne. (...) Virtualitás a nem abszolút mértékkel rendelkező valóság, az a valóság, amelynek nem eleve adott abszolút jellege van, hanem viszonylagos és változó mértéke. A reprezentációs technikákkal el?állított létezők eredendően virtuálisak.” (Ropolyi László, ELTE) Magától értet?d?en egy meghamisított valóságról van szó, amely csak önmagát képviseli, és a rendszergazdák társadalmi modelljét hitelesíti. A probléma az, hogy ez a kamuvalóság egyre inkább az egyedüli valóságnak t?nik, és a döntéshozók ez alapján hozzák meg döntéseiket, nem pedig a tényleges valóság alapján. Mindez egy karkai világot eredményez, amely végül menthetetlenül darabokra fog törni a valódi világon, hiába is tagadják ez utóbbi létezését. Vegyünk néhány példát a problematika szemléltetésére.

Egy totális gazdasági összeomlás lehet?sége nincs benne a gazdaság média által szolgáltatott reprezentációs narratívájában, amely 2008 óta egyetlen vezérmotívumra korlátozódik: „a növekedés újraindult!” Szokás szerint mindenki csatlakozik az uralkodó reprezentációs narratívához. Még ha az emberek nem is teljesen balekok, mégis hagyják a bankokban szunyókálni a pénzüket, noha a valódi valóság egészen mást mutat nekik: szüntelenül növekv? adóssághegyet, amely sohasem lesz lebontva; pénzügyi buborékokat, amelyek csak arra várnak, hogy kidurranjanak; gyakorlatilag cs?dben lévő államokat; hektikus gazdasági környezetet; olyan törvényeket, amelyek lehet?vé teszik a magánbetétek megcsapolását a cs?dbe jutott bankok felt?késítésére; általános munkanélküliséget, amely az automatizálás és a harmadik világbeli bevándorlás következtében még általánosabb lesz; bankóprést, amely f?leg a t?zsidei spekulációt és a hitelalapú (fenn az erny?, nincsen kas) fogyasztást táplálja, és így tovább. A virtuális valóság azt duruzsolja, hogy minden ugyanúgy folytatódhat, mint korábban. A tényleges valóság azt mennydörgi, hogy semmi sem folytatódhat ugyanúgy, mint korábban. A médiatikus üzenet ereje azonban kötelez, és a népeség zavartalanul fogyaszt, mintha nem kellene el?bb vagy utóbb megfizetnie a „szükségszer? kiigazítások” (vagyis az elkerülhetetlen nadrágszíj-megszorítások és egyéb sokkterápiák) árát.

Másik példa: a nemek reprezentációs narratívája, amely szerint egy férfi és egy n? között nincs semmiféle különbség, vagyis egy férfi ugyanolyan n?, mint a többi, vagy ha jobban tetszik, egy n? ugyanolyan férfi, mint a többi. Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy nincs szükség sajtóságságos férfi-n?i társadalmi szerepekre. A nemek közötti biológiai határok mesterséges eltörlése valójában az aktuális rendszerpropaganda egyik nagy átnevel?-felforgató témája Nyugaton.

Mint a modernitás legtöbb aberrációja, ez is az angolszász világból ered. Ez esetben is megfigyelhet?, hogy fittyet hányva a természetre, nem a tényleges, hanem a virtuális valóságnak megfelelően változnak a törvények, a társadalmi választások, s?t általában az erkölcsök. Az emberi történelem és a biológia – amelyek egyaránt azt bizonyítják, hogy a férfiak és a n?k különböz?ek és komplementerek – semmit sem számít a virtuális valósággal szemben, amelyet a televízió, a reklám és a mozi plántál a fejekbe. A társadalmi magatartások fokozatosan úgy alakulnak, mintha férfiak és n?k többé már nem is léteznének valójában, és egy intézményesített hermafroditizmus keretében valamiképpen feloldódnának a férfias n?k és n?ies férfiak semleges nem? köztes kategóriájában.

Pedig ez a virtuális hímn?-n?hím egy mutáns és életképtelen embertípus, amely ellentmond kétmillió évnyi evolúciónak. Miért életképtelen? Mert az a társadalom, amelyik többé már nem a gyermekszülést tartja a n?k és a csoportvédelmet a férfiak prioritásának, arra ítéltetik, hogy el?bb-utóbb lecserélik olyan népességek, amelyek asszonyai gyerekeket szülnek a férfiak védelme alatt. Nyugaton most éppen ez történik. A szociológiai-politikai hermafroditizmus tehát egy id?leges jelenség, egy természetellenes zárójel, egy átmeneti pillanat, amely megel?zi az elt?nést. Mintha kimondottan az lenne a cél, hogy teljesen elpuhítsa, eln?iesítse, kiherélje az európai (fehér) férfit, hogy minél könnyebb legyen a Coudenhove-Kalergi által propagált kevert rasszú „újeurópai” kitenyésztése.

Alapszabály, hogy a valóság plátói árnyképe azon nyomban elenyészik, amint szembesül a tényleges valósággal. Vegyük például a multikulturalizmus idillikus-harmonikus virtualitását, amellyel a média traktálja a jónépet. Ez az imázs trendinek számít a balliberális urbánus (illetve újabban már inkább rezidenciális) burzsoázia és a közvéleményformáló médiaértelmiség köreiből, mert anyagi és szociális helyzetüknél fogva halvány fogalmuk sincs az etnikai kisebbségekkel való együttélés valóságáról. Számukra a virtuális multikulti maga a paradicsom.

Egészen más a helyzet a nagyvárosi ?shonos plebs esetében, amely a multikulturalizmust a mindennapjaiban kénytelen meg- és túlélni, és ez olyan érzés, mint amikor valakit gyomorszájon vágnak. Nem egyszer, hanem folyamatosan. Életvitelszer?en. Számukra tehát a reális multikulti maga a pokol, amelyb?l menekülni kell. Ez a

„*fehérek menekülése*” (white flight) néven ismert és dokumentált szociológiai jelenség.

Akárhogyan is, a való világba való visszatérés el?bb-utóbb elkerülhetetlen lesz mindenki számára, mert a végtelenségig nem lehet úgy tenni, mintha nem létezne. A rendszergazdák persze túl messzire mentek, és már nem visszakozhatnak. Így aztán a tényleges valóság minden bizonnyal brutális módon (gazdasági összeomlás, energetikai válság, etnikai polgárháború formájában) fog jelentkezni. A kamuvalóság katasztrófákat eredményez, amelyek majd leleplezik valódi természetét. A tényleges valósághoz való visszatérés olyan lesz, mint a szülés: véres és fájdalmas. Ez lesz a realitás revánsa. Naturam expellas furca, tamen usque recurret (A természet visszatér, ha vasvillával ?zöd is el).

Gazdag István - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló